

Pāvesta Franciska homīlija sv. Staņislava Papčinska kanonizācijas Misē

Roma, 2016.g. 5.jūnijā.

Dieva vārds, ko dzirdējām, ved mūs šodien uz ticības centrālo notikumu: Dieva uzvaru pār ciešanām un nāvi. Tas ir cerības Evaņģēlijs, kas izplūst no Kristus Pashas noslēpuma, staro no Viņa vaiga, atklāj Dievu Tēvu kā noskumušo mierinātāju. Šis Dieva vārds mūs aicina uz palikšanu vienotībā ar mūsu Kunga ciešanām, lai mūsos parādītos Viņa augšāmcelšanās spēks.

Tiešām, Kristus ciešanās atrodas Dieva atbilde uz nemiera un brīžiem sašutumā pilno kliedzienu, ko mūsos izraisa ciešanu un nāves pieredze. Iet runa par to, lai nebēgt no Krusta, bet palikt tur, kā to darīja Jaunava Māte, kura ciešanās kopā ar Jēzu saņēma cerības žēlastību pretēji jebkādi cerībai (sal. Rom 4,18).

Tā bija arī Staņislava no Jēzus Marijas un Marijas Elizabetes Hesselblades pieredze, kuri šodien tika pasludināti par svētajiem: viņi bija vienoti ar Jēzus ciešanām un viņos parādījās arī Viņa augšāmcelšanās spēks.

Šis svētdienas pirmais lasījums un Evaņģēlijs nostāda mūsu priekšā divas augšāmcelšanās brīnumainās zīmes: pirmā pravieša Elijas un otrā Jēzus darīta. Abos gadījumos mirušie ir jauni atraitņu dēli, kuri tiek atņemti savām mātēm.

Atraitne no Sareptas – sieviete, kura nebija ebrejiete, bet uzņēma savā mājā pravieti Eliju, bija sašutumā par Dievu un pravieti, jo tieši tad, kad Elijs viesojās pie viņas, dēls saslima un tagad atradās miris viņas apskāvienos. Tad Elijs saka sievietei „Dod man savu dēlu” (1KĒn 17,19). Tas ir atslēgas vārds: parāda Dieva nostāju mūsu nāves priekšā (visās tās formās). Dievs neteica „Atstāj to sev, tiec galā!” bet: „Dod to man”. Un tiešām, pravietis ņem bērnu, nes uz augšistabu un tur lūgšanā „cīnās ar Dievu”, norādot uz šīs nāves absurdumu. Un Kungs uzklausa Elijas balsi, jo īstenībā Viņš, Dievs, darbojās caur pravieti. Tieši Viņš caur Elija lūpām teica sievietei: „Dod man savu dēlu”. Un tagad tieši Viņš to atgriež dzīvu mātei.

Dieva maigums pilnībā atklājas Jēzū. Dzirdējām Evaņģēlijā (Lk 7, 11-17), ka Viņš „iežēlojās” par atraitni no Naimas Galijejā, kas piedalījās sava vienīgā dēla, vēl jaunekļa, bērnu gājienā. Jēzus pienāk, pieskaras nestuvēm, apstādina gājienu un visticamāk noglāsta slapju no asarām tās nabags mātes seju. Saka viņai: „neraudi!” (Lk 7,13). Tā, it kā būtu lūdzis: „Dod man savu dēlu”. Jēzus lūdz sev mūsu nāvi, lai mūs no tās atbrīvotu un no jauna dot mums dzīvību. Un tiešām, šis jauneklis pamodās it kā no dziļa miega un sāka runāt. Jēzus to „atdeva mātei” (15.p.). Viņš nav burvis! Viņš ir iemiesots Dieva maigums, Viņā darbojās bezgalīga Tēva līdzjūtība.

Augšāmcelšanās veids ir arī Pāvila pārmaiņa, kas no ienaidnieka un nežēlīgā kristiešu vajātāja kļuva par Evaņģēlija liecinieku un sludinātāju (Sal. Gal, 1-13-17). Šī radikāla pārmaiņa nebija viņa darbs, bet Dieva žēlsirdības dāvana, kurš viņu „izredzēja” un „aicināja ar savu žēlastību”, vēlējās „viņā” atklāt savu Dēlu, lai sludināt Viņu pagānu

vidū. Pāvils saka, ka Dievam Tēvam labpatika atklāt Dēlu ne tikai viņam, bet viņā, tas nozīmē it kā ierakstot Kristus nāvi un augšāmcelšanos viņa personībā, miesā un dvēselē. Tā Apustulis kļūst ne tikai sludinātājs, bet pirmām kārtām liecinieks.

Tā pat Jēzus dara, ka grēciniekos, katrā no tiem, nepārstāj starot žēlastības uzvaras gaisma, kas dod dzīvību. Šodien un katru dienu saka Mātei Baznīcai: „Dod Man savus bērnus”, kas esam mēs visi. Viņš ņem uz sevis mūsu grēkus, dzēš tos un atgriež mūs dzīvus tai pašai Baznīcai. Tas notiek īpaši tagad – šajā Žēlsirdības Svētajā Gadā.

Baznīca mums šodien rāda divus savus bērnus, kuri ir šī augšāmcelšanas noslēpuma priekšzīmīgie liecinieki. Viņi abi, izmantojot Psalmista vārdus, var mūžīgi dziedāt: „Manas vaimanas Tu man pārvērti dejā, / Kungs, mans Dievs, es Tevi slavēšu mūžam!” (Ps 30,12). Un mēs visi vienojam mūsu balsis, sakot: „Es slavēšu Tevi, Kungs, mans glābēj!” (Responsorija Psalmā refrēns).